

JAG GILLAR VÄNSTERN

Det är rätt att göra uppror.

Den devisen köper jag.

Jag har ingenting emot det revolutionära, det rebelliska eller det radikala. Jag har egentligen ingenting emot vänstern som sådan. Den har helt klart levererat plus. Många onda sanningar har ifrågasatts av vänstern. Många av dem som kämpade mot diktatur, orättvisa, fattigdom och elände kom från vänstern. Och så kan vi tacka vänstern för mycket bra rockmusik. När Ebba Grön uppmanar oss att fortsätta vara rebeller i »Vad skall du bli«, är jag helt med på både musik och text. Det borde alla vara.

Detta har de flesta greppat. Till och med George W Bush. »My generation tested limits – and our country, in some ways, is better for it«, sa han till det jublande partikonventet några minuter efter att han accepterat nomineringen som republikansk presidentkandidat år 2000. Det är därför jag gillar vänstern. Alltså, inte för att George W Bush gillar vänstern, utan för att många i hans generation som ifrågasatte och testade gränser tillhörde vänstern.

Men radikalism är tyvärr bara det ena draget i vänsterns historia. Det andra är ofrihet. Vänstern har jobbat hårt för ofrihet lika ofta som för radikalism. Vänstern har stått för

ofrihet, inte bara då idéerna gjorts till verklighet, utan överraskande ofta redan när dessa bubblat runt i vänsterhjärnorna. I de länder där pampgänget varit som allra mest vänster – typ Sovjetunionen – har miljontals människor blivit offer för fattigdom, orättvisor, förtryck och mord. Även i länder där pampgänget varit mer måttfullt vänster – typ Sverige – har resultatet blivit en statsmakt som styr och ställer över dattan och dattan i människors liv.

En kompis frågade mig för ett tag sedan vilken politisk åsikt jag tycker sämst om. »Missnöje med flyktingar och invandrare«, svarade jag. Kompisen blev förvånad. Tyckte inte jag, högerkillen, att socialism och kommunism är värre än rasism och smygrasism? Nej, det gör jag verkligen inte. Den tuffaste matchen för mig som liberal är att stå ut med intoleransen och inskränktheten. Och det gör det dubbelt svårt med vänsteridéer. Då måste man stå ut med hyckleriet också. Vänsteridéerna är nämligen – till skillnad från rasismen – inslagna i ett fint paket. Men oftast redan som idéer, och alltid när de blir verklighet, handlar de om just intolerans och inskränkthet. Du kan glömma vänsterns snack om rättvisa. Som om de hade monopol på att veta hur människor ska få det bättre. Monopol på att veta bäst, det är vad de har.

***

En kompis till en kompis tror att jag skriver den här boken för att jag är avundsjuk över att jag inte får gå på popvänsterns tuffa fester. Men riktigt så är det ju inte.

Det är klart, jag skulle inte tacka nej till ett liv som popstjärna. Vem är inte svag för gratissprit, groupiesvansar, glamourfester och, nja, utkastade TV-apparater? Men jag kan

knappt hålla i en gura och mitt hår är antingen för långt eller för kort, så någon popstjärna blir jag nog aldrig. Därför är det svårt för mig att känna avundsjuka.

En annan form av avundssjuka är den snåla attityd som jantelagen ger uttryck för. Är det sådan snikenhet det handlar om? Nej, jag unnar alla som vill rätten att vara knepiga popstjärnor. Så länge de håller sig till att kasta TV-apparater i stället för ogenomtänkta vänsterklyschor. För i praktiken är pop och popvänster helt olika saker. Pop är kul. Pop är röj. Pop är glamour. Pop är glädje. Popvänster är något annat. Popvänster är gnällighet. Popvänster är självförhärligande och falsk späkelse. Popvänster är knökighet. Popvänster är tråkigt. Jag, avundssjuk på popvänstern? Skulle inte tro det.

Att de flesta inom popvänstern både äter kakan och har den kvar är en annan sak.

Hej popvänstern!

Jag gillar er
egentligen, men
ni kan väl lägga
tiden på det ni
gör bra.

Hälsningar Erik